

har Lov til at drage sine Vaaben. — Der er med Hensyn til Justitsministeriet blevet fremdraget et Punkt, med Hensyn til hvilket jeg i og for sig finder, at den Afse, som er fremkommen fra det ærede Medlems Side, har nogen Begrundelse, men langtfra i den Grad, som man ved gvel Udmaling har søgt at give det Udseende af. Jeg sigter herved til den Bestemmelse i Reglementet af Juni 1882, som har været Gjenstand for Dmtale fra flere Sider. Jeg kan i den Henseende jo vistnok i Noget henholde mig til, hvad der er udtalt af den ærede Taler, der havde Ordet før mig (M. P. Jensen), der saavidt ogsaa jeg mener, at man helst burde have undgaaet at indføre en saadan Bestemmelse i Reglementet. Ligesom jeg tror, at det er meget urigtigt at ville paastaa, at det, der her er foreskrevet, er det Samme, som man under Forhandlingerne om den militære Straffelov blev enig om ikke at ville have skulde udkomme som Lov, saaledes mener jeg ganske vist ogsaa, at der ikke er fjerneste Grund til at antage, at man her, saaledes som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds forudsatte, med Bevidsthed om at foretage Noget, der var udenfor Loven, har indsat Noget i denne Anordning, som man gjerne vilde have gennemført ved Lov, men ikke kunde vente at faae gennemført ad den Vej. Det føler jeg mig aldeles overbevist om ikke er Tilfældet. Det er fuldkommen klart, forekommer det mig, hvorledes denne Bestemmelse er kommen ind i dette Reglement. Det har ligget overmaade nær, naar først man var kommen saa vidt, som man allerede var kommen i 1869, at antage det for at ligge indensfor Administrationens Competence i Henhold til de paagjældende Bestemmelser i Børnepligtsloven at bestemme, at de, der havde været syge, men ikke mere var det, kunde hjemsendes som for Tiden utjensidigtige, naar de ikke havde kunnet faae den tilbørlige Uddannelse. Det har da ligget overmaade nær ved en Revision af dette Reglement at give det Samme Anvendelse paa de Folk, der ved egen Forsøelse ere komne i lignende Tilfælde, altsaa at slutte saaledes og tro, at det var urimeligt, at den, der ved paadraget Fængselsstraf eller ved Rønning eller andet Forhold, der var ham tilregneligt, selv har været Skyld i, at han ikke har kunnet faae en tilbørlig Uddannelse, skulde være bedre stillet end den, som paa Grund af Sygdom ikke kunde gjøre Tjeneste, og i og for sig kan Tanken vistnok være meget sund og rigtig; men jeg erklærer jo fuldstændig, at man ved at indføre den i det paagjældende Reglement, endnu mere end man tidligere havde gjort, fjerner sig fra

det, som man maa anse for det Naturlige, og som man i selve Børnepligtsloven havde Gjemmel til at fastsætte ad administrativ Vej ved Anordning, og jeg vilde derfor have foretrukket, at man ikke havde givet saadanne Bestemmelser som disse; men jeg kan, som sagt, ikke understirve den Dom, den Forudsætning, at der er foregaaet en bevidst Indsmugling af Noget, som man vidste, at man ikke vilde kunne faae ved Lov. — Det ærede Medlem har endnu fremdraget et Forhold, som tilvisse har en stor Betydning; det er Regjeringens Forhold overfor forskjellige Embedsmænd, og det har været i dobbelt Henseende, at han har draget dette Forhold frem. Han har paa den ene Side lagt Regjeringen til Last, at den ikke er traadt op overfor enkelte Embedsmænd og har bebrejdet dem, at de havde brugt Ytringer, Udtalelser, som han mener være urigtige og jaarende for det Parti, hvortil han hører, og paa den anden Side har han anket over den Naade, hvorpaa Regjeringen er traadt op ved en Afjættelse og ved en Trettesjættelse, som var given to Embedsmænd. Hvad den første Side af Sagen angaar, skal jeg ikke komme ind paa den. Det forekommer virkelig mig, at det dog neppe kan have været det ærede Medlems alvorlige Mening, at det skulde have været Regjeringens Pligt at træde op og underjøre, om Vedkommende, der havde sendt et Telegram til Hans Majestæt Kongen, havde fuldstændig Bemyndigelse til at affende det, og hvis det viste sig, at det ikke var Tilfældet, tildele den Paagjældende en Trettesjættelse. Jeg tror virkelig, at det er en Overdrivelse, der her ligger i det ærede Medlems Forordning. Nei, baade det og Paastanden om, at Ministeriet skulde have forjont sin Pligt ved ikke at tilrettevise en høj Embedsmand, der ved et politisk Gilde havde brugt Ytringer, som ærede Medlemmer her i Salen have fundet jaarende for sig og det politiske Parti, hvortil de høre, forekommer mig at være fuldstændig ubeføiet. Af langt større Betydning er jo det Forhold, man har draget ind i Diskussionen angaaende den Trettesjættelse og den Afstedigelse, der har fundet Sted — jeg betegner det nemlig saaledes og ikke paa den meget lidet korrekte Naade, som man har brugt her i Salen, naar man har talt om „de Afstedigelser“, Ministeriet har foretaget. Ja, jeg hørte endogaa et æret Medlem sige, at Regjeringen foretog „den ene Afstedigelse efter den anden“. Dette forekommer mig rigtignok at være et Vidnesbyrd om, hvorledes man af Videnstabelighed bliver fort til at sige Noget, som ligger langt udenfor, hvad man kan forsvare.